

Horisontér
af
Martin Møller Andersen

2017

ISBN-nummer: 9788740948028.

Nu var det ikke fordi han var en af de dér der gik i kvindetøj, faktisk så havde det ikke så meget med selve tøjet at gøre men nu mere dét det repræsenterede, og det skal også lige siges at han var lige så interesseret i hvad mænd iførte sig. Interessen for tøj havde han fået, en dag han havde set forsiden af et af de dér såkaldte kvindeblade; det havde selvfølgelig ikke været første gang at han havde set sådan ét, de havde jo en række for sig selv hos de små bladkiosker man fandt rundt omkring på gadehjørnerne. Hvad der havde fænget, havde været den cardigan jakke der havde prydet den, forsiden; han havde set den før, jakken, mange gange faktisk – måske ikke lige dén men flere afarter af den – den tilhørte den gruppe af objekter man vidste eksisterede men ikke så meget mere: Melodien man hørte i reklamerne men hverken kendte navnet eller komponisten på; det ukendte begreb der beskrev visse specifikke tanker man var ganske bekendt med men ikke kunne sætte ord på. Personligt havde han aldrig set lige denne jakke før men hans bevidsthed havde opfanget dens essens hist og pist.

Bladet var blevet købt på stedet, en grænseoverskridende handling da mænd ikke købte dameblade – ikke rigtige mænd i hvert fald – de købte ej heller mandeblade for disse tilbød hjælp til hvorledes man skulle være en rigtig mand, eller blive det, og han vidste at hvis dét var noget man skulle have hjælp til, jamen, så var det nok et uopnåeligt mål man havde sat sig for. Bladet var blevet rullet sammen og lagt i inderlommen på hans klassiske frakke, hvilken var en rigtig mandefrakke: beskidt, rynket og mildt sagt grim – ikke helt ulig ham selv – og det, bladet, var først blevet taget frem igen efter at han var kommet hjem og havde lukket for persienerne.

Det ville være forkert at sige at denne ikoniske jakke havde været et omdrejningspunkt i hans liv, men den havde åbnet for en hidtil lukket dør i realiteten – det omhandlede blandt andet detaljer. Han havde kendt til kropssprog og retorik, det havde været en del af hans arbejde – og var det på sin vis stadig – men idéen om at hvilket tøj en person havde på kunne være lige så sigende som hvorledes denne stod, gestikulerede eller ytrede sig, havde han ikke luret – at man var hvad man erhvervede sig. Snebolden havde vokset i takt med dens momentum, for det var ikke kun hvad folk bar der fortalte noget om dem, det var ligeledes hvad de omgav sig med, som for

eksempel hvorledes de indrettede deres hjem eller hvilken bygning de valgte at bo i; det var måske ganske overfladisk men hans erfaring fortalte ham at begreber såsom personlighed var, når det kom til stykket, ganske irrelevante hvis man skulle se en person an. Personlighed og handling hang ikke altid sammen, han havde kendt til uhyre charmerende, rare, flinke, morsomme mænd og kvinder; mennesker der var afholdt og velanset; mennesker der havde handlet på måder man kunne kalde umenneskelige: En mand kunne hjælpe sine venner med at flytte, give bajere, udvise respekt for alle dem omkring ham, ligeledes give nogle vise ord til en kollega der måske var havnet i en uheldig personlig periode, og derefter gå hjem og ned i kælderen for at tortere og partere den unge handikappede spastiske pige som han havde bortført dagen før; den fantastiske husmor kunne kysse sin mand kærligt godnat, vente til at han var faldet i søvn for derefter at liste ind i sit barns soveværelse for så at seksuelt misbruge det – det blev ikke mere overfladisk end hvad man i daglig tale kaldte for personlighed. Detaljer dérmod løj aldrig. Han havde lagt mærke til – når han havde været til en eller anden komsammen eller fest hos en bekendt – at folk ofte gik over mod bogreolen for at se hvilke bøger denne indeholdt, da man jo sagde at man kunne lære meget om en person ud fra hvad denne læste; de fleste så dog blot titlen eller navnet på forfatteren og glemte helt at se om bøgerne overhovedet var læst, om der var skrevet små noter i deres margener eller om der var æselører; var de blevet købt brugt eller var de nye? var de stillet i alfabetisk rækkefølge efter forfatter eller titel? var deres plads dikteret af periode, størrelse eller farve? En artikel havde engang påstået, at kun en ud af seks bøger der blev købt rent faktisk blev læst, de fem der ikke blev var nøje udvalgt og erhvervet fordi man gerne ville have dem stående på hylden, for at vise dem der kom forbi hvilken person man var – eller rettere sagt hvilken person man gerne ville have at andre troede man var – hvilket jo fortalte væsentligt mere om disse end en samtale nogensinde kunne have gjort. Det lå alt sammen i detaljerne. Var det en kynisk indstilling? Ja, måske, men det gjorde det ikke mindre sandt og det var denne viden der gjorde at han kunne sætte pris på dét blandt andet tøj havde at tilbyde. Men det havde ikke endt dér – viden, og især ny viden, har ofte en

effekt der bedst kan beskrives som en kædereaktion: Slår man et ord op i en ordbog er det ikke sjældent at dette har en henvisning til et andet ord, som selv har en henvisning til et tredje, og inden man får set sig om sidder man og læser i opslagsværket som var det et stykke skønlitteratur – artiklen om jakken havde indeholdt begreber han ikke havde kendt til, og da han begyndte at undersøge disse nærmere havde han luret at der minsandten også var noget der hed indretning, design og arkitektur. Og med årene havde hans viden vokset. Han vidste dog stadigvæk intet om æstetik, om hvad der var kønt eller grimt, han forholdte sig udelukkende til detaljerne og disses værdi. Når det kom til design sagde de kloge at form fulgte funktion, men funktionen kunne være mangfoldig og ikke altid praktisk, ganske som med tøj så sagde formen noget om én, det var denne funktion han forholdt sig til. Og det var et interessant udsagn for han havde fundet noget lignende i de bøger han havde læst om det arkitektoniske: Der kogte man det ned til at arkitektur var lig funktion plus kultur, hvilket på sin vis også passede vel ind med indretning og for den sags skyld også mode.

Det var dog ikke ensbetydende med at han lavede en analytisk profil af alle dem han mødte, overhovedet ikke, men han kunne ikke lade være med at notere sig bag øret om hvad folk havde på eller hvordan de boede – det sad på nu rygraden. Ligeledes ville det være skruen uden ende, disse analyser, i og med at næsten alt i byen var designet. Dog var den egentlige grund til at han ikke foretog sig disse, analyserne, dén at på trods af at han lagde mærke til det materialistiske en person omgav sig med, så var han ikke i stand til at sætte dette i nogen form for kontekst; han havde en viden men ingen anelse om hvorledes denne skulle implementeres. Han vidste – for eksempel og som sagt – at det tøj en person iførte sig sagde noget om denne, men lige præcis hvad det sagde, havde han ikke en anelse om.

Men det havde nu været en del år siden han havde købt det blad, dengang han stadig havde været en strisser, før at de havde valgt at bruge hans druk som et fyringsgrundlag, ja, det var i hvert fald hvad der havde stået i fyringssedlen kuréren fra advokatfirmaet Svindl, Scheicer & Co havde stukket ham i hånden. Han var dog ret sikker på, at hans fyring havde været grundet den lidt hårde afhøring af en

ung mand han havde mistænkt for at med overlæg at have smittet en lang række mennesker med syfilis; en ung mand der havde et familiemedlem siddende højt oppe i Kollektivet, den virksomhed der ejede den politistyrke han havde arbejdet for. Nu var man en privatdetektiv, en snushane, hvilket hverken var bedre eller værre; han var ikke succesfuld men det gik godt nok til at han kunne holde hovedet oven vande, hvilket jo betød at kontoret lå i et af de usle nabolag i Arkadia-sektoren, at han ingen lejlighed havde og var nødsaget til sove på sofaen i kontoret. Efter at en sekretær var blevet anskaffet havde han følt sig tvunget til også at købe det billigste sprut og de billigste smøger på kredit samt tage endnu et lån. Hvorfor han havde hyret en sekretær på fuldtid, Alda, var han ikke helt klar over; meningen havde været at få en eller anden til at komme en gang om ugen og lige ordne det papirarbejde han ikke selv gad, men på en eller anden måde fik hun ham overtalt, eller måske havde det været hans egen idé, han var som sagt ikke helt sikker.

Lige nu, i dette øjeblik, sad han på sit kontor; på skrivebordet foran ham lå et af de førnævnte blade, åbent, ved hans side stod en skrivebordsskuffe også åben og da han hørte en rumsteren på den anden side af døren – den dør der førte ud til Aldas del af kontoret – blev bladet skubbet ned i skuffen hvilken derefter blev lukket i med knæet; døren gik op og en kvinde vadede ind med en protesterende Alda rendende efter sig.

– Undskyld men hun havde fart på og jeg nåede ikke at stoppe hende, undskyld.

Vås var det, selvfølgelig, ingen kom forbi hende uden at hun selv ønskede det. Alda havde sans for forretning og drama, hun lod kunderne gøre og opføre sig mere eller mindre som de havde lyst til. Dét, at kunne diktere over for klienterne hvordan og hvorledes, var en luksus som forretningen ikke havde råd til, for selv om den, forretningen, gik, jamen så gjorde den det som sagt også kun lige; alle kunder skulle derfor lefles for uanset hvorledes disse teede sig. Hun forstod konceptet kunden har altid ret som det skulle forstås og ikke som det blev forstået, hvilket ofte var som en undskyldning fra kundens side af for at opføre sig som en forkælet mægunge. Vendingen var et sarkastisk koncept – en mantra om man vil – som

sælgeren, håndværkeren, producenten ytrede for sig selv eller til ligesindede for at mindes om futiliteten i forsøget på at skabe en rationel og logisk dialog med en person, kunde, klient, gæst der var af den holdning at sentensen rent faktisk skulle følges ordret: Når gæsten fortalte kokken at kødet var for mørt, vendte kokken sig om til eleven og sagde at kunden altid havde ret; når den ekstremt overvægtige kvinden, der var i gang med at købe et par sko, brokkede sig over at hun ikke kunne få presset sine enorme kufferter ned i et par ni og tredive og følte sig fornærmet når sælgeren foreslog et par fem og fyrre i stedet, så vidste sælgeren at kunden havde ret og at samtlige sko i butikken var markeret med de forkerte størrelser; manden der blev vred på fotografen fordi denne havde brugt en linse der fik ham til at se fed ud havde ret, selvfølgelig havde fotografen brugt specielt udstyr til lige præcis dét formål, ellers ville DEN FOLKELIGE FORENING FOR FOTOGRAFER ikke have noget at tale om til julefrokosterne – kunden havde altid ret.

– Det er helt i orden, Alda.

– Er du sikker?

– Ja.

Hun lukkede døren efter sig.

– Du burde anskaffe dig en ny sekretær; hun er ikke meget værd.

– Næh, men det er svært at finde ordentlig hjælp.

– Ja, i den grad. Jeg er Alis Kleinerstiefel.

Han rejste sig halvt op fra sædet mens han gestikulerede mod en af de to tomme stole på den anden side af skrivebordet hvis skuffer indeholdt undertøj, sprut, tobak, en lommekniv og de førnævnte blade. Hun satte sig ned uden at åbne for den rustfarvede frakke med det brede revers og bæverpels krave; den bredskyggede cyanfarvede hat med en rem i en lysere tone – hvis fasanfjer faldt impotent ned over kanten således at de kastede skygger for noget af hendes ansigt – blev selvfølgelig beholdt på; muffen blev dog lagt på bordet, den bestod af to forede svømmevinger i faux læder, et klædningsstykke der sikkert var blevet designet af en af de designere hvis udstillinger var populære og hvilke kritikerne roste til skyerne men som sjældent solgte, hvilket ofte hændte i og med at forbrugeren ikke ønskede at gå rundt i hvad man kunne anse som

værende et kunstværk – en lille detalje som især de yngre designere glemte at tage med i deres beregninger. Hun krydsede de perfekte ben, hvilke højt sandsynligt nåede hende hele vejen op til armhulerne, og for enden af disse var der påsat et par sko med killinghæle og lukket tå. Hun lignede et mareridt, eller rettere sagt: Hun så ud ganske som han forestillede sig en mare så ud; det sjove var at de færreste kvinder lignede en mare – sådan som han forestillede sig dem – men de var alle et mareridt. Han tørrede sin dryppende næse af på ærmet mens hun hev et cigaretetui i sølv frem.

– Gør det noget jeg ryger?

Inden han formåede at svare havde hun taget et elfenbensfilter frem og fæstet det til en lang tynd cigaret. Etuiet lå nu på hendes skød.

– Nej, overhovedet ikke.

Han havde selv en smøg hængende i kæften.

– Jeg har et problem.

– Mon ikke jeg kan løse det? Drink?

– Ja tak.

Han åbnede en skuffe og frembragte to uens glas samt en halvtom flaske uhyrlig billig gin og hældte op mens hun begyndte at lede i sin umærkede pochette efter en tænder; det tog sin tid så han rakte hende sin egen, den han altid havde på sig. Røgen komplementerede hendes krigsmaling, hvilken kun var tydelig i det interval hvor det ødelagte røde neon skilt, der befandt sig ikke så langt fra vinduet, ikke lyste; når der var forholdsvis stille i kontoret kunne man høre lysrørernes hule kliklyde hver gang de slukkedes og tændtes.

– Jeg vil i hvert fald prøve.

– Jeg går ud fra at du har læst aviserne fra de sidste par dage.

– Tjah.

– Godt, så har du læst om bankrøverierne...

Han havde selvfølgelig læst om dem, den type ligegyldige nyheder kom altid lige før in-eller-yt sektionen i aviserne så det ville have været svært for ham at undgå dem.

– Jeg har læst om dem.

– Godt. Ved det sidste af disse fik jeg stjålet noget af betydning og jeg vil gerne hyre dig til at skaffe det tilbage.

– Hvad blev stjålet?

- Et smykke, en halskæde der har tilhørt min familie i flere generationer, uhyre værdifuld.
Løgn var det, hun var en fremragende løgner; alle kvinder var det, det var genetisk.
- En halskæde, siger du?
- Ja.
- Nuvel, men hvorfor mig? Jeg mener, en del røverier er blevet begået, endnu flere bankbokse er blevet tømt og panserne har intet kunne gøre, hverken før eller efter. Jeg finder det underligt at du skulle komme til mig.
- Politiet er inkompetente. Hvad jeg har brug for er en person der kan finde mit smykke og på samme tid holde kæften for sig selv.
- Aha, jeg forstår.
- Du forstår hvad?
- Hvordan ser den ud?
- Den har et lille gyldent insekt siddende på. Den er meget speciel, umiskendelig.
- Ok, var der andet?
- Nej.
- Fint... men jeg er ikke billig.
- ...
- ...
- Jo, du er.
- Ja, jeg er men du er ikke hér på grund af min pris, og lige præcis dét er noget værd.
- Det kan du have ret i. Du får tyve procent oven i dit standard salær.
- Tjah...
- ...samt et lille forskud.
- Hun tog en større rulle sedler op af pochetten og lagde dem på bordet; han tog, talte og gemte dem væk i inderlommen. Sandfærdighed var vist ikke hendes stærke side, folk hyrede ikke privatdetektiver til at opklare bankrøverier men ligemeget var det dog så længe han fik sine penge – han var trods alt til salg.
- Jeg er nødt til at vide hvilken bank det var.
- Abakus, den filial der ligger hér i sektoren.
- Han fulgte hende til døren og lukkede den efter hende; der var

råglas på den øverste halvdel hvilket havde hans navn, profession og professionelle motto stående på: DER ER INTET VI ER FOR FINE TIL. Han vendte sig om mod Alda hvilken havde, som altid, udelukkende klar-til-brug tøj på fra en af de mange succesfulde kæder der fokuserede på billigt og nogenlunde pænt tøj i elendig kvalitet – guldflyve tøj. I dag havde hun en stram grå tubenederdel på der gik ned til knæene med fire ligeledes grå knapper på venstre hofte samt en stram jakke uden lommer i samme grå materiale; rullet pandehår og sejrskrøller.

Aldas del af kontoret var småt, to gange tre meter; væggene havde falmet brækgrøn tapet på med enkelte bobler hér og dér. På den ene side stod hendes skrivebord hvorpå der var et grønt skriveunderlag, en skærm og et tastatur samt en lille elektrisk ventilator. Hendes stol var en af dem med tremmer som ryglæn, på sædet havde hun lagt en pude med et blomstret mønster; bag den, stolen, hang et maleri der afbildede en å, en hjort med eksistentialistiske tanker og et par enkelte træer. På den modsatte side stod et enkelt gråt kontorskab i metal, ved siden af dette en ældre vandautomat, hvilken tilhørte hende, han drak ikke vand. På hovedindgangens venstre side stod en sort stumtjener i stål hvorfra deres frakker hang. Skillevæggen mellem hans kontor og hendes bestod hovedsageligt af samme råglas som hoveddøren, den øverste halvdel, den nederste var tynde lodrette træpaneler; døren, også hovedsageligt i glas, var placeret i midten af skillevæggen.

– Har du smidt aviserne ud?

– Nej, ikke endnu; der står en bunke over ved døren. Der er cirka for en fjortendages tid.

Når det kom til nyheder og opsnusning af fakta der havde med en sag at gøre, valgte han aviserne frem for Satnettet; ikke på grund af den paranoia der ledsagede det men fordi sidst han havde forsøgt sig med det, Satnettet, var han kommet til sig selv tre dage efter uden rent faktisk at have fundet hvad han havde ledt efter. Paranoia havde mistet sit fodfæste for længst. Overvågning var blevet dagligdag, det var godt nok ikke ideologien og den almene middelklassens megaloman – det vil sige politikerne – der havde kaniner med meget lange ører siddende og onanerende i busken under dit vindue, men virksomhederne, og for dem omhandlede det udelukkende

forskning med henblik på levere det absolut bedste produkt.

Han greb fat i snoren der bandt bundtets mange aviser sammen og gik tilbage ind til hans del af kontoret. Det var altid lidt af en nedtur at træde fra hendes del ind til hans, da hendes duftede af mellifluent parfume, rent tøj og tørrede blomster, og hans stank af foddvælende bakterier og alkoholsved. Blomsterduften stammede fra den lille glasbeholder på hendes skrivebord; dagen efter hendes ansættelse havde den stået der, på tredjedagen havde han spurgt ind til den, var det ægte blomster? Nej, de var syntetiske, svarede hun, hvilket jo var ligegyldigt da duften ville have været den samme uanset hvad og den nød han; derfor lukkede han altid døren bag sig så hans lugt ikke fortærede aromaen, hvilket var noget Alda var ganske taknemmelig for, der var jo en grund til at hun havde medbragt potpourriet.

Hendes arbejde var ikke altid lige let og lønnen var langt fra god, men det var skam ikke nemt at finde et job hvor man ikke var nødsaget til at skulle gøre hvad andre sagde, ej heller en tjans med den slags frihed som hun havde hér. Og spændende var det, det måtte man sige: Hun kunne involvere sig i sagerne lige så meget som hun nu havde lyst til og samtidigt slap hun for alt det røvsyge der hørte til dem – der var ikke noget med at skulle stå i regnen ude foran en bygning i timevis blot for at tage et billede eller to – ligeledes havde hun minimal kontakt med kunderne, hvilket jo altid var et plus. Indsamling af informationer var – hvis hun selv skulle sige det – hendes primære arbejde og synderligt svært var det ikke, det første de havde fortalt hende på universitet – åh jo, hun havde gået der og havde en fin og ubrugelig titel som bevis – var netværkning, netværkning og netværkning; det havde hun gjort, hun havde talt med alle dem hun kunne komme til og havde langsomt skabt sig et stort netværk af folk inden for alle mulige fag, alle mulige lag, folk der befærdede sig inden og uden for lovens rammer. Og hendes netværk blev kun større med tiden.

Joh, der var ting hun ikke synderligt brød sig om ved arbejdet, som for eksempel inkassatorerne, men selv dem havde hun lært at håndtere, eller rettere sagt: Hun havde håndteret dem en enkelt gang og det havde været mere end rigeligt: Det havde været hendes første uge på jobbet, chefen havde været ude men han havde advaret

hende om at de ville komme, og kom havde de gjort; en lille ældre rødhåret mand – hvilken tydeligvis foretrak at ligge nederst – med en stor gorilla på slæb. Lille frøken, havde han kaldt han hende og havde derefter spurgt ind til chefen. Han var der ikke, havde hun svaret og det havde ikke huet ham, næh nej, hvad bød man ham? en ærlig mand, her kom man uge efter uge og aldrig var der nogen til at tage imod én, aldrig. Han var blevet indigneret – dette vidste hun fordi han havde sagt det, jeg er indigneret – han havde proklameret at han ville vente på chefen indenfor og havde derved forsøgt at bane sig vej ind. Dette havde som sagt været hendes første uge på arbejdet, og derfor havde hun fundet det nødvendigt at vise at hun havde kontrol, at hun kunne klare tingene selv, så hun havde stoppet ham ved at stille sig foran ham. Havde man kendt magen? hvad bildte hun sig ind? og han forsøgte igen. Hun havde bidt ham, i armen. Med begge hænder havde hun taget fat i hans underarm og bidt til; han havde pebet og flygtet med gorillaen i hælene, for sidstnævnte havde ikke vidst hvorledes man håndterede et sindssygt fruentimmer, hvilket der jo var blevet råbt efter hende fra gangen af og hele vejen ned ad trapperne.

Dagen efter havde hun fået en regning ind ad døren sammen med det andet post, en regning for tweedjakken og skjorten som hun havde taget en luns af, en regning hun havde lagt over i bunken til alle de andre; han kom aldrig igen den lille mand men dette fortalte hun dog ikke chefen og hun fortalte ej heller hvorledes hun havde taklet situationen men valgte i stedet at lade ham tro at det var et problem hun håndterede tit og ofte. Hun var siden blevet en tilhænger af ukontrolleret og ubevidst lateral tænkning, skæve reflekser: Blev der banket på hendes knæ sparkede hun ikke men slog i stedet ud med hånden og brølede nonsens.¹ En ting var dog sikkert: På trods af arbejdets fordele så var der ingen tvivl om at det var en blindgyde, og selvom der var blevet arbejdet hårdt på at kultivere et netværk, så var værket ikke et net. Jobannoncen havde sagt at dette blot skulle have været en deltidstjans men chefen havde tilsyneladende taget et par store sug af flasken inden selve samtalen, og havde proklameret at du skal da arbejde her på fuld tid, du skal, skal du. Hun havde sagt ja, da hun havde vidst – eller rettere sagt havde troet – at dette arbejde kun skulle være

midlertidigt, at hun blot ville arbejde her indtil at hun fandt noget bedre, noget hvor hun kunne gøre brug af sin yderst fine titel. Væggene i hans kontor var tapetseret i samme brækgrønne farve, dog havde de hér et finurligt strejf af nikotin. Til venstre for døren var et vindue af moderat størrelse der førte ud til gaden, persiener dækkede halvt for åbningen og foran det stod hans skrivebord der jo havde stået der da han havde lejet kontoret; næsten alt inventaret havde allerede været her, hvilket jo havde været en af grundene til at han havde valgt stedet. På bordet stod en brun lampe, et hvidt halvtomt askebæger, et stationært fyrtøj hvilket var et levn fra borgerkrigen: Fyrtøjet var en statuette af en nu død "frihedskæmper" fra krigen, når man trykkede på mandens hoved tændtes faklen han havde i hånden. Oprindeligt var den blevet lavet til en leder for en af krigens mange ideologiske fraktioner, hvilken også var statuettens model, lederen; det var ikke en gruppe hvis tanker og idéer han støttede eller sympatiserede med, han havde blot – som alle rigtige mænd – en sund interesse i krigen, det var også den eneste ting af værdi han havde. Der stod ligeledes på bordet en kombineret ind- og udbakke, begge tomme; samt et slidt brunt skriveunderlag, det var ikke ham der havde slidt det. Hvad der ikke var på bordet var skærm og tastatur, den eneste niche der var stod inde hos Alda, for som sagt så var Satnettet ikke lige ham; der var dog en telefon, sort med drejeskive, men den var ikke sluttet til. Mellem væggen og bordet stod hans kontorstol hvilken var noget af det eneste af inventaret han selv havde medbragt, han havde stjålet den fra stationen lige efter fyringen: Cosse havde hjulpet ham med at bære den ud, hvilket de ikke havde gjort særligt diskret, det havde været en form for demonstration. En behagelig stol var den, brunt læder med kun det venstre armlæn stadig siddende på, det højre var brækket af under flytningen. På gulvet ikke så langt fra den lå en fedora på hoved med et par spillekort i og langt flere omkring den; han brugte den aldrig, hatten, kun fesne, øretæveindbydende, selvudråbte kunstnere med halstørklæder til indendørs brug benyttede sig af disse. På den anden side af bordet var der to stole til klienterne, samme slags som Aldas dog uden pude. På den modsatte side af rummet stod hans sofa, der jo efterhånden blev brugt mere til at ligge ned end til at sidde på, og den var ligeledes i læder med et

par revner hist og og pist. På gulvet foran sofaen lå endnu et askebæger med et par skodder rundt om, et glas, en tom flaske gin og bogen REJSEN: PRAGMATISK SELVSTUDIE I ET PUNKTERET VAKUUM af François le Minet: To uger var blevet brugt på bogen men grundet dens mange slutnoter og disses egne noter; forfatterens påtagede, selvfede og pinlige intellektualitet – måske er pseudo-intellektualitet et mere passende begreb – suspekte litterære henvisninger, samt sætninger og begreber på de forskellige sprog der var blevet brugt før borgerkrigen – før at Aftalen havde indeført et enkelt officielt sprog – var han blot nået halvvejs gennem det første kapitel. Den var en af de bøger der – når samtalen faldt på den – gav de selvudnævnte kloge muligheden for at gøre brug af præfikser såsom post-, meta-, neo-, quasi-, auto- eller homo-, således de endnu en gang kunne cementere over for alt og alle hvor intelligente de nu engang var. Ved sofaens side stod et lille bord med en plettet kogeplade. Et slidt, støvet og brunligt – måske engang rødt – tæppe dækkede for noget af parketgulvet; lige over det, tæppet, hang en loft-ventilator der ligeledes fungerede som lampe.

Han satte sig til rette i sin stol med et suk, han plejede også at rejse sig med et suk; de var ikke hans egne men hans krops og disse var allerede kommet i midten af tyverne. En smøg blev tændt med det fornævnte fyrtøj og snoren der bandt aviserne sammen blev skåret over med den røde lommekniv. Han måtte igennem et par af dem før han fandt hvad han ledte efter: Et bankrøveri, syv mænd, fem af dem i banken, en bag rattet i den hvide varevogn de havde brugt og en ved dennes bagdøre; bankboksen med de individuelle enheder havde været målet, samtlige minibokse var blevet åbnet og tømt inden forbryderne havde taget benene på nakken. I løbet af de næste par aviser var fem røverier blevet begået af de samme mænd, fem røverier i løbet af nogle få dage, fem og det var kun i denne sektor; grådigt og dumt, ganske som at snige den ind i en prostitueret uden gummi. Han tørrede sin dryppende næse af på ærmet, tændte endnu en smøg og tømte det ene af de to glas.

Ved fortovet, ikke langt fra døren ind til den bygning hvor hans kontor befandt sig, stod en prædiker.

– ...du spørger måske dig selv, hvordan fungerer dette? Du spørger måske dig selv, hvor er den store automobil? Du fortæller måske dig selv, dette er ikke mit smukke hus...

Flere af lejerne havde forsøgt at få ham fjernet, prædikanten, dog uden det store held; selv havde han ingen problemer med manden, der var en mærkværdig rytme ved hans elokution, den var syret. Mandens stemme fulgte ham et godt stykke ad vejen mod stoppestedet. Der var ikke synderlig meget trafik i dette nabolag, de enkelte biler der kom forbi kørte langsomt, i ny og næ drejede en enkelt ind til siden og sideruden rullede ned; en prostitueret eller flere ville dérefter nærme sig bilen, bukke sig ned og handle med bilisten. Gadelamperne var af en ældre model, støbejern med en enkel sfærisk skærm der ikke var af polykarbonat glas – ikke alle fungerede. Hvad der primært oplyste gaden var ikke disse lamper – eller lysforureningskuplen der dækkede byen og var det eneste ovenfra kommende lys – men de mange skilte, dog var disse ikke holo-skilte da de var ikke til at finde i nabolaget hér; lyset kom fra de mange lokale butikkers mangefarvede neonskilte, hvilke var placeret ikke blot lodret op ad bygningerne men hang ligeledes ud, henover gaden, således at de dannede et blikkende og lysende tag hvilket i dette øjeblik blev reflekteret af regnens efterladenskaber.

Han passerede noget vejarbejde: Et krater i mellemstørrelse med en rød og hvid holografisk afspærring rundt om, hvilken nu mere var til for at advare end for at holde nogen tilbage. Han havde ikke set en demiurg arbejde her i flere år og krateret var med tiden blevet forfremmet til offentlig skraldespand. Hvem end der havde fundet på at kalde Ministeriets ansatte for demiurger var et geni og en usympatisk skiderik; titlen hældte benzin på det bål der var den bureaukratiske megalomani som størstedelen af Ministeriets ansatte led af, hvilket jo gjorde at langt de fleste borgere undgik enhver kontakt med dem af frygt for at blive suget ind i en kaskade af absurditet. En halvfed kvinde i en lyserød t-shirt og cykelshorts joggede forbi med en stærk-øl i hånden og i samme øjeblik passerede han en gyde der lå op ad den bistro hvor Alda ofte hentede deres frokost; to af kokkene stod og røg mens en elev med et forvirret udtryk løb ud på gaden i en søgen efter en komfurforlænger. – – –

Omnibussen kom til tiden, en gammel model, de nye kom sjældent herud; den var bygget som en lastbil, forvogn og ladvogn: Førstnævnte var gul, pansret og med et rusten gitter foran ruderne; her kunne chaufføren side trygt uden nogen form for kontakt med kunderne, og skulle der ske noget i ladvognen kunne forvognen blot efterlade den og køre væk. Sidstnævnte var metallisk grå med et stort bredt vindue på hver af dens sider, under denne befandt en bred plakat sig hvorpå der var en ovenud lykkelig kvinde på en cykel samt sætningen *garanteret lindring* stående henover resten – det var en reklame for hæmoridecreme. Omnibussen gjorde holdt, forrest på ladvognens side åbnede døren sig og et lille trin skød sløvt frem med et hvin; han trådte op og ind. Indvendig var vognen delt i to rum, et lille hvilket fungerede som en entré samt et større hvor passagererne sad eller stod; disse var adskilt af en skydedør der først åbnede sig når man enten havde smidt et par dalere i den gule tragt der hang ved dens side eller man havde kørt hånden henover skanneren der var monteret lige over tragten; skanneren skannede den skanbare indopererede chip folk havde i hånden, via den kunne den virksomhed der stod for sektorens transport hæve beløbet direkte fra kundens konto.

I denne lille del af sektoren havde de færreste chippen, folk var bange for at få hånden skåret af, dog uden grund for chippen fungerede kun hvis der var konstant blodomløb, en chip i en afskåret hånd var derfor ganske ubrugelig. De gamle hippier frygtede at byen og virksomhederne kunne overvåge dem med disse, hvilket egentligt var mere sund fornuft end det var forfølgelsesvanvid.

Omnibussen var ganske fyldt men han formåede at finde en plads bag et teenage-par. Pigen – der var iklædt en stram rustfarvet jakke med enorme oliventressede pufskuldre og hvide pibemanchetter, en hvid højhalset trøje indenunder og stramme sorte bukser – havde indtaget sin lytteposition samt omsorgsfuldt lagt sin ene hånd på sin partners ene overarm, hvilken forsøgte at hidkalde stilen fra den ældre periode med en benittet sort lædervest med diverse påsyede mærkater, slidte bukser og militærstøvler – forsøget var falleret: Vesten var tydeligvis ny, ganske som bukserne og støvlerne, men dét der vitterligt røbede hans egentlige stand var kvaliteten af hans

hvide og sorte syntetiske arm, hvilken var ganske høj. En god tommelfingerregel var at jo højere op man kom kvalitetsmæssigt – og prismæssigt – desto mere organisk så det syntetiske legeme ud; ikke at man nogensinde kunne være i tvivl om dets ægthed. Og organisk skulles forstås således, at det, legemet, faktisk lignede et legeme, i modsætning til en maskine.

Klassemæssigt var der noget interessant ved objektet – eller personernes forhold til det – for hver af de to ekstremer, høj og lav, ejede ofte en version af det samme objekt, da man gik henholdvist efter dyr æstetisk ineffektivitet eller efter billig effektivitet – han havde en klar idé om hvilken af disse to havde fat i den lange ende – dog var det ikke ensbetydende med at man ikke kunne købe produkter der var æstetiske, pæne at se på, til billige penge, det kunne man, men de betød ikke noget, de havde ingen anden mening andet end deres funktion – de kunne sjældent blive ikoniske.

Hvad der var interessant ved denne gren af teknologien var at enkelte modehuse havde taget den til sig, nogle af de nyere beklædningsgenstande var lavet til at fremhæve de kunstige legemer, som for eksempel briller hvis eneste arbejde var at lede opmærksomheden hen mod de kunstige øjne. Knægten var sikkert flyttet herud for at gøre oprør mod forældrene og boede nok i en lejlighed betalt af selv samme undertrykkende og uretfærdige autoriteter. Han stirrede ud luften, det var det indadvendte blik man ofte fandt hos yderst traumatiserede mennesker, tusindmeter blikket hvilket – ifølge hans monolog – stammede fra at forældrene havde sat en stopper for lommepengene.

På sædet han havde sat sig på havde der været en avis og under turen blev den skimtet igennem; han faldt over samtalen med nye Kasserer samt analyserne af hans udtalelser og talen han havde holdt til inaugurationen;² det så sløvt ud med hensyn til nyheder da samtalen nu var et par år gammelt. Som borger i byen var han klar over at han burde læse det men det interesserede ham ikke, og hvorfor skulle det det? Det interesserede ikke nogen. Hvad der skete hos og med de høje herrer vedkom ikke ham. Om byen havde de, de høje herrer, den holdning at de kunne kontrollere den; han derimod, ham og størstedelen af indbyggerne, borgerne, almuen, havde indset at der ingen kontrol var at få; nye love blev indført, andre blev

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

